

[Socialministeren.]

til den tidligere Lovgivning, for nu kan man ikke med det samme true Folk, der er i Trang, fra at henvende sig til det offentlige, ved at give dem Fattighjælp med Fattighjælps Virkning, ved at deklassere dem? Er det det, der ligger bagved, saa kom frem med det! Hvordan skal man kunne ændre den gældende Lovgivning om Kommnehjælp ved at foretage Undersøgelse i et Udvalg? Hvad betyder det, hvad menes der hermed? Hvordan vil man ændre den, hvis man ikke vil tilbage til egentlig Fattighjælp med Fattighjælps Virkning? Det vil jeg gerne spørge om. Saa vidt jeg husker, er der et Medlem af Det konservative Parti, som har været inde herpaa; det var det ærede Medlem af Folketinget Hr. Bindslev; han gaar undertiden videre, end man ønsker. Men er det altsaa Meningen, at vi skal vende tilbage til den egentlige Fattighjælp i Stedet for Kommnehjælpen? For det er vel ikke Meningen, at vi igen skal oprette Hjelpekasserne? — det turde ikke være mindre demoraliserende. Hvis vi skal vende tilbage til den almindelige Fattighjælp med Fattighjælps Virkninger, saa snart en Mand kommer i Trang, vil jeg sige til det ærede konservative Folkeparti: Det sker ikke, de Regler, vi havde der, var strengere end i noget andet moderne europæisk Land. De Resultater, som vi, der kendte Forholdene, er kommet til gennem Aarene ved at se paa Bestemmelsen om Fattighjælps Virkninger, opmuntrer ikke til at fortsætte med en saadan Lovgivning. Men hvis det ikke er Formaalet, saa er der ingen Grund til at nedsætte et Udvalg til Undersøgelse af Reglerne for Kommnehjælp. Thi Særkendet paa Kommnehjælp — naar den da ikke har Fattighjælps Virkning — er, at den er strengere end den tidligere Hjælp, idet den lægger Loft over Hjælpen. Hjælpen sættes i Forhold til den forsikringsmæssige Hjælp, hvad den konservative Ordfører i Folketinget, som kendte disse Forhold, var meget tilfreds med, da han omtalte Socialreformen for et Par Aar siden, for det var nødvendigt at kritisere den. Han var meget tilfreds med det, fordi han havde gjort den samme Erfaring som jeg, at naar man først bringer Folk ind under det egentlige Fattigvæsen med Fattighjælps Virkning, saa er man fuldkommen sikker paa, at i samme Øjeblik har de tabt Interessen for at komme paa ret Køl igen, og saa stiger Udgifterne Aar for Aar. Det har jeg selv kæmpet med gennem Aarene

som Fattiginspektør paa Frederiksberg; det var næsten umuligt at holde Udgiften til disse Formaal nede. Nu er der lagt Loft over Hjælpen — jeg gaar ud fra, at den ærede Ordfører dog kender disse Hovedbestemmelser.

Tilbage bliver der altsaa af hele denne Ordførelse kun det reelle Spørgsmaal: Skal vi tilbage til Fattighjælpen igen, og skal vi have indført Stavnsbaand? — noget nyt, for det har der ikke været under den gamle Lovgivning; det er altsaa strengere end under den gamle Lovgivning, at man ikke kan faa Hjælp før en vis Tid efter, at man er flyttet til Kommunen. Jeg skal dertil svare, at dette sidste er et Problem, som hører ind under Opholdskommunebestemmelserne og Tilflytningsreglerne, og om det Spørgsmaal har jeg sagt, at det er jeg villig til at se paa naar som helst. De Opholdskommuneregler, som findes i Socialreformen, er Resultatet af et Kompromis efter Forhandlinger mellem Venstre og os andre kommunale Folk fra forskellige Sider. De kan ændres, det er ikke noget, der sætter Lidenskaberne i Bevægelse, men at indføre egentligt Stavnsbaand, altsaa gaa til strengere Betingelser, end man havde før Socialreformen, tror jeg ikke vil lykkes. Det er det, man søger at finde en Ordning paa i det, Ordføreren kaldte hemmelige Møder, og disse hemmelige Møder, hvor der deltager baade Socialdemokrater og andre, anser man for at være i høj Grad rettet mod mig personlig. Jeg har ikke noget imod, at kyndige Kommunefolk spekulerer paa, om der kan findes en bedre Ordning end den, der er truffet; det betragter jeg som overordentlig tiltalende. Det var ogsaa derfor, jeg over for Ordføreren for Venstre i Folketinget sagde, at det var muligt, at jeg ved Overvejelsen af dette Spørgsmaal vilde gøre Brug af den Opfattelse, der findes i de store kommunale Organisationer. Saa langt er jeg ikke kommet endnu; det faar vise sig ved Undersøgelsen af Forholdene og de Erfaringer, man i øvrigt gør, hvor langt man vil gaa i saa Henseende.

Men det var altsaa det hele, man fik ud af Ordføreren almindelige Betragtninger, og det foranlediger mig ikke til at indtage et andet Standpunkt end tidligere. Der er efter det, der er oplyst, ikke nogen som helst Grund til at nedsætte et Udvalg af den foreslaaede Karakter.

Formanden: Det ærede 15de tingvalgte Medlem har Ordet for en kort Bemærkning.